

PRIČA O DJETINJSTVU

Pitate li moje roditelje, oni će vam reći da sam im došla u pravo vrijeme, ali ja mislim da sam se rodila prekasno. Čudite se?!

Odrastam slušajući priče o tuđim djetinjstvima, a ja nisam nikada imala takvo. Pa moram živjeti u djetinjstvima drugih, moje bake, tate, mame... Oni su se smjenjivali u svojim dužnostima da mi pričaju kako je to s njima bilo. Tako mi je baka ispričala, i najviše mi se svidjelo, kakve je sve gluposti činio moj tata...i ako i ja nešto takvo napravim, a on mi prigovori...da mu mogu „nabit na nos“. Priča ona kako ga je tada jedva viđala u kući. Pri povratku iz škole zastao bi i zadržavao se tamo i ovamo, i najčešće bi se vraćao okrvavljenih koljena...a to je izgledalo kao da je netko te njegove pileće nožice umočio u kečap.

Da budem iskrena, više bih voljela živjeti u tom vremenu. Moji će mi se vršnjaci čuditi i reći da mi zato treba vremeplov i ne znam šta još...ali, eto, meni se baš čini lijepo to djetinjstvo kojim su oni kročili svojim pilećim nogicama umočenim u kečap. A danas se sve okrenulo kao na ringišpilu. Što mi imamo? Brzu hranu od koje smo sve sporiji na tjelesnom. Umjesto bježanja od kuće, preskakivanja ograda, valjanja po proplancima na kojima možeš kvalitetno isprljati svoju odjeću dobili smo internet...čarobnu mrežu u kojoj se koprecamo mi, zlatne ribice koje ne isunjavaju želje nego se svadaju s PS4 igrajući fifu. Peglaš kauč i tučeš sebe jastukom po glavi jer si isključio igricu taman u finalu tako da si sjeo na joy-stick. Tuguješ danima, ako te ne lajkaju...Ma drago je meni što to sve imamo i što su ta tehnološka čuda napredovala slonovskim korakom, ali bih ja voljela sjesti na toga slonića koji bi me vratio u neko drugo vrijeme trčeći krupnim i brzim koracima kao kad ugleda miša. I zato se svake večeri sakrijem ispod deke poput šećerne skulpture na kiši...slušam baku kako mi plete toplu priču dok u svojim mislima putujem na leđima svoga slona.